

אַהֲבַת הַתּוֹרָה . ת. שמיר

צָדִיק הָיָה הַלֵּל הַזֶּקֶן וְאָהֵב אֶת הַתּוֹרָה מְאֹד.
בְּכָל יוֹם הָיָה חוֹטֵב עֵצִים בַּיַּעַר לְצַרְךָ תִּלְמוּדוֹ וּמְחִיתוֹ.
בְּעָרֵב שָׁבַת אָחָד לֹא הָרוּיַח הַלֵּל כֶּסֶף כַּנְדָּרֶשׁ,
וְלֹא הָיָה לוֹ בְּמָה לְשַׁלֵּם לְשׁוֹמֵר בֵּית הַמְדָּרֶשׁ.
מָה עָשָׂה ?

עָלָה אֵל גַּג בֵּית הַמְדָּרֶשׁ וַיֵּשֶׁב בְּפֶתַח הָאֲרָבָה,
וְכֹךְ שָׁמַע אֶת דְּבָרֵי הַתּוֹרָה בְּאַהֲבָה וּבִתְשׁוּקָה מְרָבָה.
הִדְבֵּר הָיָה בְּעוֹנַת הַחֶרֶף הַקָּרָה,
אֶף הַלֵּל, שָׁבַקֵשׁ לְהַחֲיוֹת נַפְשׁוֹ בַּתּוֹרָה הַיְקָרָה,
לֹא שֶׁתִּלְבוּ לְקַר הַצּוֹרֵב
וְלֹא לְשַׁלֵּג הַצַּח שֶׁהַחַל יוֹרֵד.
בְּבִקְרֵי הַבְּחִינֵי שְׁמַעְיָה וְאַבְטָלְיוֹן שְׁבִית הַמְדָּרֶשׁ חֲשׂוֹף,
וְהָרִימוּ עֵינֵיהֶם לְמַעְלָה, לְבִדֵּק מִדּוּעַ אֹרֵךְ אֵינֹו חוֹדֵר מִבְּחוּץ.

לְתַדְהַמְתֵּם הַבְּחִינֵי בְּדַמוֹת אָדָם בְּאֲרָבָה,
וּמְהֵרָה לְעֵלוֹת אֵל הַגַּג לְבָרֵךְ אֶת הַסֶּבֶה.
הֵם מְצָאוּ שֵׁם אֶת הַלֵּל מְכֻסָּה בְּעֵרְמַת שְׁלֵג גְּבוּהָה
וּמְהֵרָה לְהוֹרִידוֹ מִהַגַּג וּלְחַמְמוֹ עַל יַד הַהֶסְקָה.
נִדְבֵּק בְּמִדּוֹתָיו שֶׁל הַלֵּל וּבְאַהֲבַת הַתּוֹרָה,
נִתְמִיד בָּהּ יוֹמָם וְלַיִל כִּי טוֹבָה הִיא מִכָּל סְחוּרָה.

כתבו בכל זוג פרטים זוג חרוזים מהספור.
גזרו את הפרטים ושקו משק הזכרון.
